

Verslag projectbezoeken van 11 - 19 mei 2015 in Kameroen

Betreft projecten in het kader van de Stichting Steun Kansarmen in Kameroen (SSKK)

Door een verrassend voorstel van onze zoon Pierre, zijn we samen naar Kameroen gereisd. Veel tijd hadden we niet om ons voor te bereiden over die reis.

Ook niet om erover na te denken, want het voorstel van onze Pierre was zo overtuigend: "Oma kan nu nog even genieten van de kleinkinderen": zei hij. Dat idee heb ik omarmd.

Wij bleven ook alleen in Douala waar mijn moeder woont, bij mijn jongste zus. Normaal reizen we naar verschillende plaatsen om de familie te bezoeken. Nu was het andersom. Iedereen had begrip voor de korte tijd die we hadden. Ze kwamen ons allemaal opzoeken in Douala.

Mijn tantes en ooms, mijn broer en zussen. Nichten en neven. Zo'n reis is voor mij niet vanzelfsprekend, omdat het heel wat kost. Je hebt ernaast altijd een andere plicht. Maar ik ben ervan overtuigd met het idee dat morele steun vaak even belangrijk is als financiële steun. Bovendien is het zijn op de thuisbasis belangrijk om te begrijpen wat er leeft. Dat schept helderheid in de communicatie.

Het is nu al weer 3 jaar geleden dat ik in Kameroen was. De ontmoeting met de familie is bijzonder en heel intens. Je weet niet meer of je elkaar weer zult zien. Daarom zijn we ook heel blij en dankbaar dat we daar konden zijn. Hoe kort het ook was, het was goed na een aantal jaar te zien hoe het werk van Vision de Femmes zich ontwikkelt. Het is goed om van dichtbij mee te maken hoe de nood soms de kracht of creativiteit kan aanboren.

Een paar jaren eerder dat ik Kameroen bezocht, toen met onze zoon Hugo, was Hugo onder indruk van de zogenaamde "chomage déguisé", oftewel de verborgen werkloosheid. Daarin was een zekere assertiviteit te zien, de moed om te doen wat voor de hand ligt. Wat moet je anders? Zij laten hun dromen niet los. Ze hebben de hoop dat op een dag de situatie beter zal worden.

Soms hebben mensen hoop waar ik zelf misschien niet meteen een weg zou zien. Zo is het idee van Aimée DJEWE over naaien werkelijkheid geworden. In 2007 zag ze al in dat naaien ook een perspectief aan sommige alleenstaande tienermoeders zou kunnen bieden. Tot mijn verbazing is dat nu inmiddels een werkelijkheid geworden.

Naaiatelier

Bij de moeder van Aimée vindt nu ook een vorming voor meisjes plaats die daarvoor gekozen hebben. Meisjes die het naaien goed onder de knie krijgen, kunnen daar soms blijven werken. Ze kunnen ook kiezen om voor zichzelf te beginnen. Het is een groot goed als een mens keuzemogelijkheden heeft. Vision de Femmes kan die nu ook steeds meer bieden. Naaien was een van de facetten van vorming. Maar door gebrek aan mogelijkheden is men destijds alleen gestart met het vormen van tienermoeders op gebied van bureausecretariaatswerk. Daarna slaagde echter niet iedereen erin om aan het werk te komen. Zo ook Aimée niet. Zij kon geen werk vinden als secretaresse.

Ze kon gelukkig goed naaien en ging daarmee verder in het naaiatelier van haar moeder. Ze wilde en kon het project helpen om anderen naar behoefte te vormen in deze branche. Dat idee heeft zij in 2007, toen ik daar was, ook gelanceerd. Zie mijn verslag dat ik toen geschreven heb.

Afbeelding 1: Naaiatelier bij de familie DJEWE waarmee samengewerkt wordt voor de vorming van alleenstaande tienermoeders

Toen Aimée en haar zus Aline klaar waren met hun ICT-vorming bij Vision de Femmes, kwamen zij ook heel vaak langs om andere meisjes te assisteren. Het is heel mooi om deze gemotiveerde meisje aan het werk te zien en hoe dat werk zich ontwikkelt. Zoals je op de foto's te zien is, is de uitrusting in het naaiatelier onvoldoende voor vijf werkende tienermoeders. Er zijn nog goede tafels en materiaal nodig om het werken te faciliteren. De bereidheid bij de deelnemers is er en het is mooi om te zien dat ze de visie dragen en ondersteunen.

Afbeelding 2: 'Het is fantastisch hoe die meiden elkaar scherp houden'

En ook dankzij de medewerking van de familie DJEWE kunnen zij in dit naaiatelier terecht voor de vorming.

Het is fantastisch hoe die meiden elkaar scherp houden en blijven kijken waarin ze beter kunnen investeren. Ook zij hebben last van de concurrentie. En hoe maak je het verschil?

Geen succes zonder moeite

Het zelfde verhaal geldt ook voor het kleinveeproject. Er is geen succes zonder moeite. Toch moet ik zeggen dat de pluimveehouderij heel intensief en complex is door alles die erbij komt kijken. Een voorbeeld is een goede hygiëne. Voor dat je het kippenhok binnengaat, moet je je schoenen ontsmetten. De kippen krijgen speciaal voer voor een goede groei. Ik vroeg of ze niet bang zijn voor een epidemie. "Nee" was het antwoord. "Want als je de hygiëneregels goed na leeft, loop je geen gevaar", was het antwoord. Ik heb er zelf geen verstand van.

Het is mooi om deze nieuwe ontwikkeling te zien groeien en ook dat deze 2 dingen eigenlijk meisjes in de toekomst perspectief zouden kunnen bieden.

Afbeelding 3: Pierrette DJAPI, projectleider kleinveeproject

30 juni 2015

Alice Buizer (foto's: Pierre Buizer)